

ע"פ 2040/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2040/20

לפני:

כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו ב-תפ"ח 40181-11-16 מיום
19.10.2019 ו-2.2.2020 שניתנו על ידי סג"נ ג' נויטל
והשופטים: ט' חיימוביץ ו-ג' גונטובניק

תאריך הישיבה:

י"ד בכסלו התשפ"ב (18.11.2021)

בשם המערער:

עו"ד שמואל פלישמן

בשם המשיבה:

עו"ד ארז בן ארויה

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטים סגן הנשיא ג' נויטל, ט' חיימוביץ, ו-ג' גונטובניק) ב-תפ"ח 40181-11-16 מיום 3.10.2019, ומיום 2.2.2020, בהתאמה, בגדרם הרשיע את המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של אינוס ומעשים מגונים בבת משפחה, כלפי בתה הקטינה של בת זוגו.

2. בגין עבירות אלו, נגזרו על המערער 13.5 שנות מאסר בפועל (בניכוי תקופת מעצרו), מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת בסכום של 50,000 ש"ח.

עיקרי עובדות כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, המערער התגורר עם המתלוננת, אחותה, אמה וסבתה במשך כארבע שנים, עובר לאירועים שתוארו בכתב האישום, וקיים עם האם מערכת יחסים זוגית. המתלוננת, ילידת 1996, היא אחת משתי בנותיה של האם, מנישואיה הקודמים.

על פי כתב האישום, בין השנים 2007-2008, בעת שהמתלוננת היתה כבת 11 עד 12 שנים, במספר רב של הזדמנויות, בתדירות של פעם ביום או פעם ביומיים, המערער אנס את המתלוננת וביצע בה מעשים מגונים, כפי שיפורט להלן.

במקרה אחד, במועד בו התקיימה אזכרה לסבה של המתלוננת, ביקש ממנה המערער להישאר עמו בדירה ולהכין לו קפה. לאחר ששפך את הקפה על המתלוננת, הורה לה המערער לגשת להתקלח ולהחליף בגדים. כאשר התקלחה, נכנס המערער לחדר האמבטיה בדירה, נגע בגופה, ברגליה, באיבר מינה ובחזה של המתלוננת וזאת לשם סיפוקו המיני.

מספר ימים לאחר מכן, כאשר המתלוננת חזרה מבית הספר, המערער הורה לה לשבת לידו ולצפות עמו בטלוויזיה. כששהו לבד בסלון הדירה, המערער נגע ברגלה ובמפשעתה של המתלוננת, מתחת לחצאיתה, והפסיק את מעשיו כאשר נכנסה סבתה של המתלוננת לסלון הדירה.

במקרה אחר, בשעות הלילה, מספר ימים לאחר האירוע הקודם, כשסבתה של המתלוננת ישנה בסלון, והאם לא נכחה בדירה, המערער הורה למתלוננת לבוא לישון עמו בחדרו, והיא עשתה כדבריו. בהזדמנות זו, המערער ליטף את המתלוננת בכל גופה, וכן לקח את ידה והניחה על איבר מינו. בהמשך, שכב עליה, ולמרות התנגדותיה ואמירותיה המפורשות כי אינה מסכימה למעשים וכי הוא מכאיב לה, חסם את פיה באמצעות כרית, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה וגרם לה לדימום מאיבר המין.

למחרת, לפנות בוקר, ובעוד שסבתה של המתלוננת ישנה בסלון והאם לא נכחה בדירה, המערער העיר את המתלוננת משנתה כדי שתסייע לו לסדר ציוד שהביא לבית. בעת שהיו בחדרו של המערער, הוא נגע בכל גופה, באיבר

מינה ובחזה, ובהמשך השכיב אותה על המיטה, שכב עליה, לא שעה להתנגדויותיה, חסם את פיה בכרית והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

במקרה אחר, ביקש המערער מהמתלוננת לשוחח עמו בחדרו והיא עשתה כדבריו. בהזדמנות זו, המערער השכיב אותה על המיטה, הרים את חולצתה, פשט את מכנסיה ורכן מעליה. המערער הפסיק את מעשיו במקרה זה כאשר גם המתלוננת נכנסה לחדר.

באירוע נוסף שהתרחש בחדר, בעת שסבתה ואחותה של המתלוננת שהו בדירה, המערער מרח על בטנה וחזה של המתלוננת שוקולד וגלידה, קשר את ידה באזיקון לסורג בחלון החדר, וליקק את גופה לשם סיפוקו המיני. בהמשך, אנס אותה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה.

באירוע אחר, כשהמתלוננת היתה כבת 12 שנים, וכשלושה ימים לאחר שחזרה מטיפול שקיבלה בבית חולים "וולפסון", המערער אנס אותה בהיותם בדירה, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

לאחר מספר שנים, בהיות המתלוננת קטינה בת 16, ולאחר שהסתיימו היחסים הזוגיים בין המערער לבין אמה, עת המתלוננת היתה בדרכה לחברתה בבוקרו של יום שבת, היא פגשה במערער במקרה, ביפו. משהבחינה בו החלה לנוס. המערער רדף אחריה, השכיב אותה על הקרקע, בסמוך לגשר שהיה בדרך, שכב מעליה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה שלא בהסכמתה, ולמרות התנגדותה וזעקותיה.

בגין מעשים אלו, הואשם המערער במספר עבירות אינוס ובעבירות של ביצוע מעשים מגונים בקטינה בת משפחתו.

3. כאן המקום לציין, כי תחילה הוגש כתב האישום נגד המערער ונגד נאשם נוסף - ק', אשר היה בן זוגה של גם המתלוננת, לאחר שנפרדה מהמערער. ק' הועמד לדין בגין עבירות מין שביצע אף הוא במתלוננת, עת היתה בת 16.5-18 שנים. לאחר שמשפטיהם של המערער וק' אוחדו, ק' הודה במעשים שיוחסו לו והורשע במסגרת הסדר טיעון, שכלל הסכמה לעונש. בגין הרשעתו נגזרו עליו עונש מאסר בפועל למשך 39 חודשים וכן עונשים נלווים.

לעומת זאת, וכפי שיפורט בהמשך, המערער כפר באופן גורף בכל המעשים שיוחסו לו בכתב האישום, וטען כי מעולם לא התקרב למתלוננת במישור המיני.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

4. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער, פה אחד, ולאחר שמיעת ראיות כאמור, בכל האישומים שיוחסו לו בכתב האישום - בריבוי עבירות של אינוס, לפי סעיפים 345(א)(1), 345(א)(3), וסעיף 351(א) לחוק העונשין,

התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); בעבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין; ובריבוי עבירות של מעשים מגונים בבן משפחה, לפי סעיפים 348(א) וסעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין.

5. הרשעת המערער נסמכה הן על קביעות מהימנות ביחס לגרסת המתלוננת, והן על ראיות חיצוניות שחיזקו את עדותה, וביניהן, עדויותיהם של אנשים שהיו מקורבים אליה בשנים הרלוונטיות, והיא שיתפה אותם במעשים המיניים שביצע בה המערער, ובכללם אמה, בן זוגה לשעבר - י', חברתה - ג', וכן אביה; עדויותיהם של אנשי טיפול, רופאים ועובדים סוציאליים, אשר טיפלו בה ובמשפחתה לאורך השנים; ועדויותיהם של חוקרי המשטרה, הכל כפי שיפורט להלן.

6. בית המשפט המחוזי פירט בהרחבה את נסיבות חייה הקשות של המתלוננת, כילדה שגדלה בתנאים של הזנחה נפשית ופיזית. אביה הביולוגי של המתלוננת היה נרקומן, ריצה מספר תקופות מאסר בפועל, ולא היה שותף בגידול בנותיו. כפי שעוד עלה מהראיות, האם לא דאגה לצרכיה הפיזיים והנפשיים של בתה, והמסר הסמוי ואף הגלוי במשפחה היה כי בני זוגה של האם עומדים בראש סדר החשיבות. בית המשפט המחוזי התייחס לעדותה הנוקבת של המתלוננת בהקשר זה:

"[...] כאילו היא לא היתה אמא במאה אחוז, אני לא יודעת איך להסביר את זה. ברגע שאמא שלי אוהבת מישהו ויש לה מישהו היא איתו במאה אחוז והיא יכולה להזיז אותנו את הילדים בלי בעיה". (עמ' 5 להכרעת הדין)

עוד צויין בעניין זה, כי האם אכן הודתה במשטרה כי המתלוננת שיתפה אותה בכך שהמערער אנס אותה, אך היא לא עשתה דבר בנדון. נקבע כי התנהלות זו של האם המשיכה אף ביתר שאת גם בעניינו של בן זוגה הנוכחי ק', אשר כאמור אף הוא פגע מינית במתלוננת. בית המשפט עמד על כך שאף מעדותה של חברתה של המתלוננת, ג', עלה כי האחרונה הזהירה את האם ואמרה לה ש-ק' מקיים יחסי מין עם בנותיה הקטינות, אך האם בחרה שוב שלא לנקוט בשום פעולה.

7. בית המשפט המחוזי התרשם מעדותה של המתלוננת כעדות מהימנה, הן מאופן העדות והן מתוכנה, וקבע כי מדובר בעדה דוברת אמת. עוד נקבע כי שפת הגוף של המתלוננת בעת עדותה על אודות מעשי האונס, ביטאה סבל רב - פניה התעוותו בעת שסיפרה על המעשים הקשים של החדירה, היא עצמה את עיניה, הסיטה את ראשה הצידה וסרקה את שיערה בעצבנות. יחד עם זאת, נקבע כי המתלוננת ענתה ברצינות הראויה על כל שאלה, ולא התחמקה משאלות הסניגור בחקירתו הנגדית.

8. לעדותה של המתלוננת נמצאו חיזוקים ראייתיים רבים, אשר עלו הן מעדותה עצמה והן ממקורות חיצוניים, כפי שיפורט להלן.

אשר לחיזוקים שעלו מעדותה של המתלוננת, נקבע כי היא ידעה למקם את המעשים במקום ובזמן באופן אותנטי (האירוע שהתרחש ביום האזכרה לסבה, אירוע האונס בשעת בוקר מוקדמת); היא מסרה פרטים מיוחדים

שאינם טריוויאליים ואשר מחזקים את האוטנטיות של גרסתה (חסימת פיה באמצעות כרית, קשירתה באזיקון לסורג בחלון, מריחת הגלידה על גופה); המתלוננת הוכיחה את ההזדמנויות של המערער לשהות עמה ביחידות, כאשר אמה נעדרה מהבית למספר ימים על מנת לסייע לחברתה שילדה באותה העת. נקבע כי אף האם אישרה את הדברים בעדותה, כפי שיפורט בהמשך.

בנוסף, נקבע כי אופן השתלשלות העניינים כשלעצמו - מלמד על אותנטיות עדותה של המתלוננת: עדותה לא התחילה בתיאור אירועי האונס, אלא בעדות על כך שהמערער הושיב אותה על ברכיו ונשק לה בפיה עוד בהיותה בת 9 שנים. עניין זה עלה אף מעדותו של אביה ומהודעות סבתה, אשר מסרה כי ראתה את המתלוננת יושבת על ברכי המערער בגיל 9 ואף התרגזה עליה על כך.

עוד קבע בית המשפט המחוזי כי המתלוננת ידעה להסביר קשיים שעלו מגרסתה. כך למשל, ביחס לאירוע בו המערער מרח על גופה גלידה, ובמענה לשאלת החוקר כיצד הגיעה למצב שנכנסה לחדרו של המערער, הסבירה המתלוננת כי המערער ביקש ממנה להביא לו כוס קפה לחדר, וכשנכנסה, הורה לה לשבת ואז השכיב אותה על המיטה. המתלוננת אף הסבירה כיצד המערער יכול היה לבצע בה את המעשים כשסבתה נכחה בבית, והסבירה כי סבתה סלדה מהמערער ולא נכנסה אף פעם לחדרו, ובדרך כלל היתה נעולה בחדרה שלה. בית המשפט ציין בהקשר זה, כי יחסה של הסבתא למערער עלה גם מעדויות אִם המתלוננת.

כמו כן נקבע, כי חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת מצוי בדינמיקה המורכבת שביחסים שבינה לבין אמה, דינמיקה אשר מנעה ממנה להתלונן בפניה. המתלוננת העידה כי אמה היתה שרויה בדיכאון, נעדרה רבות מהבית כדי לעזור לחברתה שילדה, והמתלוננת נותרה לבדה בבית ביחד עם המערער. זאת ועוד, הוכח כי האם היתה אדישה להתעללות בבתה, וכאשר המתלוננת סיפרה לה על מעשי המערער, היא לא עשתה דבר, ואף שיקרה על כך בחקירת המשטרה.

חיזוקים נוספים לגרסתה של המתלוננת, מצא בית המשפט המחוזי בכך שהמתלוננת לא רצתה להתלונן במשטרה כנגד המערער, והתלונה נכפתה עליה מכורח הנסיבות. למעשה, רק כאשר י', בן זוגה של המתלוננת באותם ימים, נעצר על ידי המשטרה, בעקבות אירוע אלימות כלפיה וכלפי ק' (בשל כעסו בעטיים של המעשים המיניים שביצע ק' במתלוננת) - רק אז העזה לחשוף את סיפור הפגיעה בה גם לרשויות החוק; בנוסף נקבע, כי המתלוננת סיפרה בעדותה שהמערער גידל אותה כאב, היא לא ניסתה להשחיר את פניו, לא השמיצה אותו בתחומים אחרים, אלא התמקדה רק במעשים המיניים שביצע בה.

9. בית המשפט המחוזי מצא חיזוקים לעדותה של המתלוננת אף ממקורות חיצוניים, כאמור, וביניהם, הכשל של הרשויות השונות בטיפול במשפחת המתלוננת; מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בעקבות מעשי המערער; תלונות השכנים על התנהגותו של המערער כלפי המתלוננת, ועל כך שהוא נוגע בה (השכנים אף סיפרו על כך לסבתה ולאביה); העובדה כי המתלוננת לא כבשה את עדותה, אלא סיפרה על ההתעללות המינית בה, הן בזמן האירועים, הן בסמוך לאחריהם, והן לאורך השנים, לכל המקורבים אליה - לחברתה ג', לאביה, לאמה, לבן זוגה י', לקב"ן בצבא, לשוטרים שהגיעו לביתה בעקבות תלונות השכנים על אלימות מצד בן זוגה כאמור, ואף לאחייניתו של המערער, בפגישה

מקריית בין השתיים.

חיזוק נוסף לאמיתות גרסתה של המתלוננת מצא בית המשפט המחוזי בעדותו של ק', אשר הודה בעובדות כתב האישום, ולפיהן אילץ את המתלוננת לקיים עמו יחסי מין כשהייתה בת 16-18 שנים. נקבע כי הודאתו של ק' מחזקת את המסקנה כי המתלוננת לא שיקרה כאשר סיפרה כי התעלל בה מינית. יתירה מכך, נקבע כי עדותו של ק' חיזקה עובדות נוספות שעלו במסגרת שמיעת הראיות – ובכלל זה, העובדה שהמתלוננת אינה נוהגת להתלונן במשטרה נגד בני הזוג של אמה, על אף שהם פגעו בה מינית, וזאת בשל המסר שקיבלה מאמה בדבר מעמדם העדיף של בני הזוג על בנותיה. נקבע כי אישור מעשיו של ק', יחד עם תגובתה של האם, אשר סלחה לו וניתקה את הקשר עם המתלוננת, חיזקו את תחושת המתלוננת, לפיה במצבי קונפליקט בינה לבין בני הזוג של אמה, האם לא תיתן לה גיבוי, ומסבירים את תגובתה של המתלוננת, אשר חששה להישאר ללא קורת גג אם תתלונן נגד בן הזוג של אמה.

לבסוף, ולאור האמור לעיל, בית המשפט המחוזי קבע כי יש לתת לעדות המתלוננת את מלוא המשקל הראייתי:

"אני מוצאת כי עדותה נטועה במקום ובזמן, מבוססת, הגיונית, סבירה, ומחזקת מכיוונים רבים, הן מתוכה והן בראיות חיצוניות. המתלוננת נחזתה כדוברת אמת, דבריה לא נסתרו על ידי האחרים [...]" (עמ' 30 להכרעת הדין).

10. בהתייחסו לעדותה של אָם המתלוננת, קבע בית המשפט כי באופן כללי, האם לא דייקה בדבריה, ומסרה בחקירתה בבית המשפט גרסאות שונות. עם התקדמות החקירה, הודתה האם בפה מלא כי שמעה תלונות על אודות מעשים מיניים שביצע המערער במתלוננת, הן מפי המתלוננת עצמה והן מפי אביה. עוד העידה האם כי גם לאחר הודאתו והרשעתו של ק', היא המשיכה לקיים קשר זוגי עימו וניתקה קשר עם המתלוננת. האם אף הודתה כי נעדרה מהבית תקופות ארוכות לצורך עזרה לחברתה שילדה, ובזמנים אלה המערער נשאר עם המתלוננת ואחותה בדירה. בית המשפט המחוזי קבע כי עדותה של האם חיזקה את גרסת המתלוננת הן ביחס לעובדות כתב האישום, והן ביחס למורכבות החיים לצידה של האם והשלכותיה.

11. בית המשפט המחוזי אף התייחס לעדותו של י', בן הזוג של המתלוננת, אשר תיאר כיצד ג', חברתה של המתלוננת סיפרה לו על כך שהמתלוננת עברה מספר מעשי אונס על ידי בני הזוג של אמה. י' העיד כי שאל את המתלוננת האם הגישה תלונה במשטרה והיא השיבה לו בשלילה, ואמרה לו שלא התלוננה נגד ק' כי לא רצתה לפגוע באחיה הקטנים (בניו של ק' ושל אמה), וכן פחדה כי חייה יפגעו ושלא תהייה לה קורת גג. י' תיאר בעדותו אף את התפרצויות הבכי של המתלוננת בלילות, וזאת הן לפני שסיפרה לו על אודות הפגיעה, והן לאחר מכן.

על אף שנקבע כי י' הינו עד פחות אמין, היות שהכחיש כל מעורבות באירוע אלים מצידו כלפי המתלוננת וכלפי ק', קיבל בית המשפט את עדותו על כך שידע על מעשיו של המערער כבר בתחילת היכרותו עם המתלוננת, ונקבע כי בנקודה זו לא שיקר. זאת אף נוכח חיזוק חיצוני לגרסתו מעדותה של ג', כאמור, אשר אף היא סיפרה לו על פגיעותיו של המערער במתלוננת.

12. בהתייחס לעדותו של אבי המתלוננת, קבע בית המשפט כי הוא נותן בה אמון מלא. נקבע כי גרסתו מחזקת את טענת המתלוננת כי סיפרה לו על אודות הפגיעה המינית של המערער בה בסמוך למעשים עצמם, ומחזקת את טענת האב, לפיה התייחס לדבריה של המתלוננת ברצינות, ופנה לרשויות הרווחה ולמשטרה על מנת למנוע את המשך המעשים. בית המשפט אף קיבל את גרסת האב לפיה שמע על אודות הפגיעות גם מאחות המתלוננת וגם מהשכנה.

13. אשר להודעות סבתה של המתלוננת, שנגבו במשטרה, קבע בית המשפט, כי לא ניתן לייחס מהימנות לגרסאותיה, לאחר שהתברר כי שיקרה בחקירתה במספר נושאים מהותיים. כך למשל, מסרה הסבתא במשטרה כי המערער אף פעם לא ישן אצלה בבית, כאשר אין מחלוקת כי המערער התגורר בדירתה מספר שנים. זאת ועוד, הסבתא טענה כי אביה של המתלוננת לא שוחח עמה על אודות חשדותיו כי המערער פוגע מינית בנכדתה. נקבע כי גרסה זו מנוגדת לגרסתו של האב, שכאמור, התקבלה על-ידי בית המשפט כמהימנה.

14. עוד התייחס בית המשפט לעדותה של ב', אחותה של המתלוננת, ואשר הובאה במסגרת פרשת ההגנה. האחות העידה כי היא אינה זוכרת את האירועים ואף "לא רוצה לזכור". במענה לשאלה שנשאלה בחקירה נגדית לגבי פגיעה מינית על ידי המערער באחותה, שוב אמרה כי אינה זוכרת. ביחס לעדותה, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לבחון אותה בזהירות, על רקע יתר הראיות. נקבע כי אין בעדות זו כדי להוסיף או לגרוע מעדותה של המתלוננת, אשר ציינה במפורש כי את המעשים המיניים עשה בה המערער לאחר ששלח את אחותה הקטנה לחדר "לעונש", כך שהאחות לא היתה עדה להם. עוד נקבע כי זיכרונה של האחות הוא סלקטיבי, ואף זאת יש להבין על רקע ההזנחה ההורית שתוארה, ממנה סבלה כילדה.

15. אשר לעדותו של המערער – אשר כפר כאמור בכל המיוחס לו, הכחיש כל מגע גופני עם המתלוננת, טען כי לא נשאר עמה לבד בחדרו מעולם, וכי אביה של המתלוננת טווה את העלילה נגדו – קבע בית המשפט המחוזי כי עדות זו אינה מהימנה, נפלו בה סתירות בנושאים מהותיים, וכי טענות שהעלה אינן יכולות לדור בכפיפה אחת.

כך למשל, נקבע כי טענותיו שאם המתלוננת מעולם לא ישנה אצל חברתה שילדה, ולא נעדרה שעות רבות בביקוריה אצלה, נסתרו בעדויות העדים האחרים. כן צוין כי המערער טען שהאם היתה נוהגת תמיד לקחת עמה את הבנות כשהלכה לחברתה, ואף הוא היה נוהג להתלוות אליהם. לעומת זאת, בחקירתו הנגדית, המערער הסכים שייתכן ונשאר עם הבנות בבית, בהיעדר האם.

זאת ועוד, בכל הנוגע לאירוע מושא האישום הראשון, אשר אירע בעת האזכרה לסבה של המתלוננת, נקבע כי נמצאו סתירות מהותיות בגרסת המערער. תחילה טען כי נהג ללכת עם המשפחה לכל האזכרות לזכר הסב, ולאחר מכן חזר בו וטען כי השתתף באזכרה רק בפעם אחת, בדיוק במועד בו מיוחסת לו עבירת המין הראשונה.

בית המשפט המחוזי אף קבע כי המערער טען דבר והיפוכו גם באשר לשהותו בבית במהלך היום – תחילה ניסה לטעון כי לא היה בבית כל היום, אולם לאחר מכן סיפר על סדר היום שלו, ולפיו לאחר שלקח את המתלוננת לבית הספר, היה חוזר הביתה. נוסף על כך נקבע, כי שקריו של המערער באו לידי ביטוי גם כאשר אישר את טענת הסבתא כי

הוא לא ישן אצלה מעולם, וזאת בניגוד מוחלט לגרסתו, לפיה התגורר בדירתה מספר שנים.

נוכח כל האמור לעיל, בית המשפט המחוזי קבע כי מצא בגרסתו של המערער שקרים וסתירות בנקודות מהותיות, אשר מערערים את מהימנותו, ובשל כך לא ניתן להאמין לגרסתו.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

16. בית המשפט עמד בגזר דינו על מצוקתה של המתלוננת, על הנזקים הרבים והבלתי הפיכים שגרם לה המערער במעשיו, כפי שעולה מתסקיר קורבן העבירה שהוגש בעניינה. נקבע כי פגיעות המין החוזרות והנשנות שבוצעו בה לאורך תקופה, בשלב משמעותי בחייה – המעבר בין ילדות לבגרות – השפיעו על בניית זהותה ופגעו בתהליך התפתחותה התקין.

עוד עלה מהתסקיר, כי המתלוננת גדלה עם חסכים משפחתיים והוריים. היא ראתה במערער אב וכך גם כינתה אותו. חלום "החוויה המשפחתית" התנפץ כאשר החלו הפגיעות המיניות בה. היא חוותה את ההתנסות המינית הראשונה שלה בהקשר של ניצול ופגיעה, באווירה מבזה ומשפילה, חוויה שהיתה הרסנית עבורה. כתוצאה מכך, המתלוננת פיתחה דפוסי התמודדות הישרדותיים של כניעה לפוגע, והיענות לרצונותיו על חשבון צרכיה. דפוס זה הועצם נוכח חווית הבגידה של אמה, שהגבירה אצלה את התחושה שאין לה למי לפנות, ועליה לשאת לבדה בעול השמירה על שלמות המשפחה.

נוכח זאת, כעולה מהתסקיר, המתלוננת חוותה התדרדרות קשה ברמה התפקודית ובמצבה הנפשי, מה שהוביל לעזיבתה את מערכת החינוך לאחר 8 שנים בלבד, לשיטויה ברחובות, לצריכת סמים ולפגיעה עצמית. בנוסף, מעשי המערער נישלו את המתלוננת מהיכולת להתגונן מפוגעים פוטנציאליים והותירו אותה חשופה לקורבנות חוזרת – ולפגיעות מיניות מבן זוגה הבא של אמה כשהייתה בת 16 שנים. כיום המתלוננת מתגוררת הרחק מאמה ומבן זוגה, היא גם יחידנית לפעוט, אינה עובדת, ומתקיימת מקצבת ביטוח לאומי.

17. בית המשפט המחוזי בגזר דינו הדגיש את החומרה היתירה הנובעת לפגיעה בקטינים בתוך המסגרת המשפחתית, ובעיקר בתוך ביתם שלהם, שם הם אמורים להרגיש מוגנים ביותר. הודגש כי במקרה זה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בדרגת חומרה גבוהה, שכן מדובר בעבירות המין הקשות ביותר (אינוס) ובמעשים מגונים, בילדה קטנה, למשך תקופה ארוכה של כשנה, בתדירות גבוהה, תוך ניצול העובדה שהמתלוננת נתנה במערער אמון מלא והתייחסה אליו כאל אב. בנוסף, המעשים בוצעו תוך ניצול המצב המשפחתי המיוחד של המתלוננת, שהייתה חסרת הגנה עקב חוסר תפקודם של הוריה הביולוגיים. כן צוין, כי באירוע האנוס האחרון, ניצל המערער את כוחו הפיזי והפחד שחשה המתלוננת, לאנוס אותה באמצע הרחוב.

18. לאור כל האמור לעיל, ובבואו לקבוע מתחם ענישה הולם, קבע בית המשפט כי יש לראות באירועי הפגיעה במתלוננת כשני אירועים נפרדים: סדרת עבירות המין במתלוננת כשהייתה בין הגילאים 11-12 – מהווים מסכת אירועים אחת (הן לענין סמיכות הזמנים והן לענין התקיימות קשר ענייני הדוק ביניהם) ולכן יש לראות בהם אירוע אחד; אירוע

האינוס שהתרחש בעת היות המתלוננת כבת 16, והמערער לא היה בן משפחה שלה, מהווה אירוע שני.

19. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, שקל בית המשפט את הנתונים הבאים: תכנון מוקדם של העבירות, הנזקים שנגרמו למתלוננת, האכזריות וההתעללות של המערער בה, וניצול לרעה של כוחו, מעמדו ויחסיו עם המתלוננת. נוכח זאת, נקבע כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הראשון נע בין 8 ל-13 שנות מאסר בפועל; ומתחם העונש ההולם בגין האירוע השני נע בין 5 ל-7 שנות מאסר בפועל.

20. בתוך מתחם העונש ההולם, בית המשפט הביא במכלול שיקוליו אף נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וביניהן: הפגיעה של העונש במערער, לרבות בשל גילו. צוין כי מדובר באדם בעל יכולות מוגבלות הן מבחינה קוגניטיבית והן מבחינה נפשית, ואין לו מסגרת משפחתית תומכת. מאידך גיסא, צוין כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו, ניהל את ההליך עד תום, ומעולם לא הביע חרטה. בנוסף, המערער לא עשה כל מאמץ מצידו לתיקון תוצאות העבירות ולפיצוי על הנזק שנגרם בגינו. כמו כן, נלקח בחשבון עברו הפלילי המכביד של המערער, אשר כולל 26 הרשעות בעשרות עבירות רכוש ובעבירה של אינוס.

בהתאם לאמור לעיל, קבע בית המשפט כי ראוי להעמיד את עונשו של המערער ברף הבינוני-גבוה של המתחמים שנקבעו לעיל.

21. בית המשפט אף לקח בחשבון את עונשו של ק', כגורם משפיע על עונשו של המערער, ואולם קבע בהקשר זה, כי אין עסקינן בנאשמים שהם "מבצעים בצוותא". כל אחד מהם פעל לבדו, בתקופות שונות, מבלי שיהיה כל קשר ביניהם. הודגש כי אך מקרה הוא כי מדובר באותו הקורבן. לפיכך, קבע בית המשפט כי אין בזהות הקורבן במקרה זה כדי להחיל את עקרון אחידות הענישה בין מבצעים במשותף, בשל הנימוקים שפורטו.

אף לגופו של עניין, נקבע כי מדובר בנסיבות שונות, בפרט בכל הנוגע לגיל המתלוננת - שהיתה בעת ביצוע המעשים בה על ידי ק' בת 16.5-18, אל מול גילה בעת פגיעותיו של המערער בה, אז היתה בגילאי 11-12 - ועל כן מדרג החומרה בעניינו של המערער גבוה יותר. בנוסף הובהר כי התיק נגד ק' הסתיים בהסדר טיעון, במסגרתו ק' הודה, נטל אחריות על המעשים, חסך מהמתלוננת את המעמד הקשה של העדות, התנצל בפניה, ואף פיצה אותה כספית.

לפיכך נקבע, כי אין מקום להקיש מעניינו של ק' לעניינו של המערער, אך יחד עם זאת, בית המשפט הביא בחשבון את קולת עונשו של ק' במסגרת כלל השיקולים, וחפף חלקית בין העונשים שנגזרו על המערער בגין שני האירועים מושא כתב האישום.

22. לאור זאת, קבע בית המשפט, כי בעבירות מושא האירוע הראשון, העונש ההולם למערער הוא 11 שנות מאסר, ובעבירה מושא האירוע השני, העונש ההולם למערער הוא 5.5 שנות מאסר.

23. בסופו של יום, נגזרו על המערער עונש מאסר בפועל, בניכוי תקופות מעצרו, למשך 13.5 שנים; מאסר מותנה למשך 18 חודשים, לבל יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, עבירה בה הורשע או כל עבירה לפי סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין שהיא פשע, לרבות ניסיון; מאסר מותנה למשך 8 חודשים, לבל יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו, כל עבירה לפי סימן ה' בפרק י' לחוק העונשין שהיא עוון, לרבות ניסיון; פיצוי למתלוננת בסכום של 50,000 ש"ח.

לעניין סכום הפיצוי, הדגיש בית המשפט כי הסכום נקבע בהתחשב במצבו הכלכלי של המערער, שהינו דר רחוב וחסר כל, שאם לא כן, היה מקום לגזור עליו פיצוי גבוה יותר.

תמצית טענות הצדדים בערעור

24. הערעור שלפנינו מופנה הן כלפי הרשעתו של המערער והן כלפי חומרת העונש. בערעורו, שב המערער על הכחשתו את המעשים המיניים שביצע במתלוננת.

לטענת הסניגור, ס' 3 לכתב האישום נוסח באופן כללי ביותר, שלא איפשר למערער להתגונן בפניו. לפי הטענה, כתב האישום ייחס למערער עבירות מין במתלוננת בין השנים 2007-2008, במספר רב של מועדים, בתדירות גבוהה ביותר של פעם ביום או פעם ביומיים, מבלי לפרט ולבסס את הדברים מבחינה עובדתית. לטענתו, אי פירוט המועדים הספציפיים מונע מהמערער להעלות טענת אליבי או כל טענה שתסתור את לוח הזמנים של כתב האישום. בנוסף נטען, כי תדירות המעשים המיוחסת לו אינה הגיונית, ומשמעות הדבר שהמערער לא ניהל חיים מעבר לעבירות המין.

עוד טען הסניגור, כי בית המשפט המחוזי הסתפק בעדותה היחידה של המתלוננת, וכלל לא נימק מה הניע אותו להסתפק בעדות יחידה זו על מנת להרשיע את המערער, וזאת בניגוד להוראת סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות).

בנוסף, הסניגור השיג על קביעת בית המשפט, לפיה עדויות ההגנה לא החלישו את גרסת המתלוננת. כך למשל, חלק הסניגור על קביעת בית המשפט שהודעותיה של סבתה של המתלוננת נמצאו כלא אמינות. נוסף על כך, השיג על התרשמות בית המשפט מעדותה של אחות המתלוננת ומהקביעה כי זכרונה סלקטיבי. לטענת הסניגור, האחות העידה באומץ עדות אמת, ולא היתה לבית המשפט סיבה מוצדקת שלא להסתמך על עדותה.

לבסוף, הלין הסניגור על רכיב המאסר בפועל שנגזר על המערער. לטענתו, בית המשפט המחוזי החמיר עימו, עת קבע שני מתחמי ענישה, בעוד התביעה ביקשה לקבוע מתחם ענישה אחד. בנוסף, נטען נגד הפער הענישתי בין המערער ובין ק', שלטענתו אינו סביר. הסניגור הדגיש בהקשר זה כי מעשיו של ק' היו חמורים יותר מבחינה עובדתית, לעומת מעשי המערער, תקופת הזמן שיוחסה לו בכתב האישום היתה ארוכה יותר ועמדה על שנתיים, והוא אף הורשע בביצוע מעשה מגונה בקורבן נוסף (בחברתה של המתלוננת).

זאת ועוד, הסיגור טען כי בית המשפט המחוזי לא נתן משקל ממשי בגזר דינו למסמכים שהוגשו בעניינו של המערער, ואשר מוכיחים את היותו מקבל באופן קבוע טיפול על רקע פסיכיאטרי.

25. מנגד, טוענת המשיבה, כי יש לדחות את הערעור על שני חלקיו.

המשיבה בטיעונה סומכת ידיה על הכרעת הדין המרשיעה והמנומקת, אשר כללה התייחסות לכל טענות ההגנה שעלו.

אשר לטענות המערער הנוגעות לכלליות סעיף 3 לכתב האישום, טענה המשיבה כי הן חסרות כל בסיס. המסכת הכללית של עבירות המין המתוארת בסעיף 3 האמור, נפרשה על פני תקופה של שנה, והיא מעוגנת במקום – דירת סבתה של המתלוננת, וכוללת פירוט של שבעה אירועים פרטניים, אשר לגביהם הסבירה המתלוננת מדוע היו יוצאי דופן וזכורים לה במיוחד.

בהקשר זה טענה המשיבה כי לאור כפירתו המוחלטת של המערער במעשים, לא ברור כיצד פירוט נוסף, גם אם ניתן היה לעשות כן, היה מסייע לו. בנוגע להיתכנות ביצוע המעשים באופן כמעט יום-יומי בדירת הסבתא, טענה המשיבה, שהדבר היה אפשרי בהחלט, בשל כך שאם המתלוננת נעדרה רבות מן הבית, בהינתן שהמערער לא עבד בתקופה הרלוונטית, ובשים לב כי לא מדובר במעשים אשר נמשכו לאורך כל היום.

אשר לטענות המערער הנוגעות לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, הפנתה המשיבה לקביעותיו של בית המשפט המחוזי, לפיהן עדות המתלוננת מהימנה, ולנימוקיו מדוע העניק לה את מלוא המשקל הראייתי. עוד הוסיפה המשיבה בהקשר זה כי בהכרעת הדין פורטו חיזוקים רבים לעדות המתלוננת ונדחתה גרסתו של המערער.

בהתייחס לטענות המערער הנוגעות לעדויות ההגנה, טענה המשיבה כי מדובר בהשגה על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, ושערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהן. בנוסף טענה המשיבה, כי מדובר בהפניה מגמתית לחלקים מסוימים מהעדויות, תוך התעלמות מכלל העדויות שנשמעו בפרשת ההוכחות, מהקשרן, ומהנסיבות המשפחתיות העגומות של המתלוננת ושל אחותה, אשר נחשפו במהלך המשפט, והשליכו על התרשמות בית המשפט מהעדים.

לעניין גזר הדין, טענה המשיבה, כי מדובר בעונש ראוי, ההולם את חומרת מעשיו של המערער. לטענתה, בצדק ניתן משקל מועט לנסיבותיו האישיות של המערער והוא לא זכה להקלה, מאחר שניהל את משפטו עד תום, לא נטל אחריות למעשיו ולא הביע חרטה עליהם. אשר להשוואה שערך המערער לעונשו של ק', טענה המשיבה, כי מדובר בטענות שהועלו כבר בהליך קמא והיא סומכת ידיה על נימוקיו של בית המשפט המחוזי בעניין זה, בין היתר נוכח ההבדל המשמעותי בין גיל המתלוננת בעת שביצע בה המערער עבירות מין, לבין גילה בעת העבירות שביצע בה ק'. בנוסף, הדגישה המשיבה כי עונשו של ק' אכן נוטה לקולא, אולם נטען כי זו תוצאה של הרשעתו במסגרת הסדר טיעון, שכלל הסכמה לעונש, מבלי שק' ניהל משפט הוכחות.

26. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהוגש לבית משפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו - הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור, על שני חלקיו, להידחות, וכך אציע לחברתי ולחברי לעשות.

27. חלק נכבד של טענות המערער מופנות כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחוזי. ואולם, כלל מושרש וידוע הוא שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, אשר התרשמה באורח ישיר מהעדויות שהובאו בפניה ומהשתלבותן במארג הראייתי (ראו, למשל, ע"פ 1781/19 קדיליץ נ' מדינת ישראל, פסקה 11(1.10.2020); ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (21.7.2021)).

בהקשר זה, אני סבור, כי אין להתערב בהעדפתו הברורה של בית המשפט המחוזי את גרסתה של המתלוננת, על פני גרסתו המכחישה של המערער. אני מקבל את קביעותיו של בית המשפט אשר מצא כאמור את מהימנותה של המתלוננת ללא דופי, קבע כי עדותו של המערער אינה אמינה, ושביתר העדויות שהוצגו בפניו אין כדי לפגוע במסכת הראייתית המוצקה שהובאה על-ידי המאשימה.

28. בנוסף, אין בידי לקבל את טענתו של המערער, בדבר אי קיומה של הנמקה בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי - הנמקה הדרושה להרשעה בעדות יחידה של נפגע עבירת מין. דין הטענה להידחות ואפרט במה דברים אמורים.

סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות קובע כך:

"הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו."

בחינת הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בענייננו מעלה, כי חובת ההנמקה קיומה כנדרש ובאופן מלא. בהכרעת דינו, נימק בית המשפט באופן סדור ומפורט, אשר גובה בחומר הראייתי שהובא בפניו, מדוע יש להעדיף את גרסת המתלוננת על פני גרסתו של המערער. בית המשפט נתן אמון מלא בגרסתה של המתלוננת ויחס לה משקל מירבי. לפיכך, אין בידי לקבל את טענות המערער בדבר אי קיום חובת ההנמקה בהתאם להוראת סעיף 54א(ב) לפקודה. בנוסף, ומעבר לצורך, בית המשפט המחוזי ביסס את הרשעת המערער בחיזוקים ראייתיים נוספים, אשר עיבו וגיבו את מהימנותה של המתלוננת בפרטים שמסרה. גם בכך יש כדי למלא אחר חובת ההנמקה הדרושה להרשעה בעדות יחידה של נפגע עבירת מין.

יפים לענייננו הדברים המובאים בהקשר זה בספרות המשפטית:

"לעניין חובת ההנמקה, אין די בהצהרה סתמית של השופט כי נהג בזהירות מיוחדת. ואולם, מתן אמון מלא ומפורש בגרסתו של המתלונן, יש בו כדי לספק את חובת ההנמקה. על כן, בית המשפט ייצא ידי חובת ההנמקה בכך שיציין כי הוא נותן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותו של המתלונן על פי התרשמותו מהעד ומן האופן שבו מסר עדותו." (יניב ואקי דיני ראיות כרך ג' עמ' 1563 (2021)).

לעניין חובת ההנמקה במקרים דומים ראו: ע"פ 4043/93 פלוני נ' מדינת ישראל (18.12.1994); ע"פ 1543/06 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2007); ע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2016).

29. אשר לטענותיו של המערער בדבר חוסר פירוט של כתב האישום, אציין כי טענות אלו נטענו בהליך קמא ונדחו. בהקשר זה, אני מקבל את קביעותיו של בית המשפט המחוזי, אשר קבע כי הפירוט שניתן, בהינתן התמונה הראייתית בתיק, הינו "המקסימאלי האפשרי".

זאת ועוד, בפסיקת בית משפט זה נקבע כי כאשר מדובר בעבירות מין שבוצעו כלפי קטינים, על פני תקופה ממושכת, אין לצפות מן התביעה כי כתבי האישום יכללו באופן מדויק את המועדים ואת המקומות הספציפיים בהם התרחשו המעשים:

"אכן, לעיתים לתביעה אין מנוס מניסוח כתבי אישום מבלי לציין בפירוט מקומות ומועדים. הדברים רלבנטיים במיוחד ביחס לעבירות מין, בפרט אלה המשתרעות על פני תקופה ארוכה ומבוצעות, מצער לומר, על דרך של שגרה [...] במקרים כגון אלו אין לדקדק עם התביעה ביחס להיעדר אזכורם של מקומות ומועדים בהם בוצעו המעשים. הלכה זו עולה בקנה אחד עם המגמה הכללית בדין הישראלי המתחשבת בנסיבות המיוחדות המאפיינות עבריינות מין". ע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 106 (22.10.2012).

בהתאם לאמור לעיל, לא מצאתי כי נפל כל פגם בשל הכלליות הנטענת באישום, באופן המקפח את הגנת המערער, ומכל מקום, מדובר בקביעה עובדתית של בית המשפט המחוזי, אשר המערער לא הראה כל הצדקה להתערב בה.

30. התמונה העובדתית המצטיירת מעדות המתלוננת, משקפת את נסיבות חייה הקשות כפי שפורטו לעיל, ילדה שהוריה לא תפקדו מעולם, אמה התעלמה מתלונותיה על אודות התעללות מינית בה מצד בני זוגה, ואף ניתקה עמה קשר כאשר חשפה את הפרשה. נוכחנו לראות כי כאשר נחשפה מסכת ההתעללות, האם העדיפה לעמוד לצד בני הזוג ולא לצד בתה. על רקע זה, חשה המתלוננת בסכנה של נידוי מהמשפחה וסילוקה מהבית, סכנה שאכן התממשה כאשר התלוננה נגד ק', בן זוגה הנוכחי של האם. בנסיבות אלה, ניתן להבין את התנהגותה של המתלוננת, אשר סכרה פיה כל השנים ולא הגישה תלונות במשטרה, ואף כשהתלוננה לבסוף נגד המערער, לא עשתה זאת ביוזמתה, אלא רק כאשר נעצר בן הזוג שלה בגין אלימות, כאמור.

לעניין זה, קבעתי בפרשה אחרת את הדברים הבאים, אשר נכונים אף לענייננו אנו:

"מהספרות המקצועית בנושא ניתן ללמוד על העוצמה הרבה הטמונה בלחץ משפחתי, אשר יש בו כדי להשפיע באופן ישיר על רצונם של ילדים לחשוף פגיעה מינית שבוצעה בהם [...] זאת ועוד, לדמויות משמעויות בחייו של הילד, אשר אינן תומכות בחשיפת הפגיעה, יש השפעה מכרעת להכחשת הילד או לחזרה שלו מגילוי הפגיעה [...] להרחבה ראו מאמרה של כרמית כץ: CarmitKatz, "Please believe me; I am the biggest liar that exists": *Characterising children's recantations during forensic investigations*, Children and Youth Services (2014) 43, 160 (Review). (ע"פ 5705/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (25.8.2021)).

31. לקראת סיום, אתייחס לגזר דינו של בית המשפט המחוזי. מן המפורסמות כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בחומרת העונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם ניכרת סטייה קיצונית ובולטת ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות (ראו למשל: ע"פ 6807/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (24.4.2018); ע"פ 4121/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (1.7.2021)).

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, לא מצאתי כי העונש שנגזר על המערער סוטה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות. העונש שהושת על המערער הינו מאוזן והולם את חומרת מעשיו, המעוררים סלידה עזה וראויים להוקעה. העבירות החמורות שהורשע בהן המערער, עבירות מין בבת משפחה, בוצעו תוך ניצול מעמדו בתא המשפחתי, כבן זוגה של אדם המתלוננת, תוך ניצול האמון שנתנה בו המתלוננת, אשר ראתה בו כאב, ותוך ניצול היעדר ההגנה של האדם. עונשו עולה בקנה אחד עם מידת אשמתו הגבוהה, עם הנזק הכבד שגרם למתלוננת, ועם מדיניות הענישה הנוהגת, ולכן אין להתערב בו.

32. אשר להשוואה שנטענה לעונשו של ק', רק אעיר כי אין בידי לקבל את הטענה כי יש לגזור את עונשו של המערער מתוך עונשו של ק'. לאור העובדה כי מדובר בשתי פרשיות שונות ועצמאיות, ההשוואה לעניינו של ק' – כמוה כהשוואה לעניינו של כל נאשם אחר. אף לגופו, עסקינן בקיומן של נסיבות שונות בכל פרשה, אשר פורטו לעיל, ובכללן, גילה השונה של המתלוננת בעת האירועים. לבסוף אציין, כי מכל מקום, לא ניתן להשוות עניינו של נאשם אשר הגיע להסדר טיעון, לעניינו של נאשם אשר נשפט ובחר לנהל משפט הוכחות, על כל הכרוך בכך.

גם אם על פניו נדמה שהעונש שנגזר על ק' מקל עימו במידה בלתי מבוטלת, ואולם כאמור, עניינו לא בא בפנינו, ובית המשפט המחוזי בחן בהרחבה את טענות הסיגור בעניין זה, ונתן להם מענה המקובל עליו.

על אף האמור, יצוין, כי בפועל כן ניתן משקל לטענת המערער בעניין זה. עונשו של ק' אכן גרם להקלה בעונשו של המערער, ונסיבה זו צוינה במפורש בין יתר שיקוליו של בית המשפט המחוזי, לבצע חפיפה חלקית בין העונשים שהטיל על המערער.

על יסוד האמור לעיל, אינני רואה כל מקום להתערב בעונש שנגזר על המערער.

33. אשר על כן, אציע לחברי לדחות את הערעור כאמור, על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, י"ז בטבת התשפ"ב (21.12.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת